Píseň o životě básníků - Duo Cis

```
        C                     F                     D7              G
1.      Nad tvejma ponožkama, tak beznadějně sama, jak s něhou Sisifos.
C                        F                      C         G           C
Den, co den mařím snahu, palec jenž na podlahu chce mermomocí šlapat bos.
                        F                    D7               G
Básníkům z hebký pěny, nořej se pěkný ženy, královským gestem můz.
C                     F                       C      G            C
Mě z mydlin umývadla, čouhá jen kupa prádla a trička pouštěj na ubrus.
A                    D     G                    C     - H7
Kde kdo by řekl do bohéma, že pro pořádek smysl nemá,
A                       D      G          F#   F            G
že žije v nadpozemským světě, jenom, že to se děsně, děsně plete.

2.      Úklid tě otravuje, viď podobu má znoje, jak to mám vydržet,
že snídaně je nutná, ti bývá často putna, trestance zval by na oběd.
Kecy tvejch přítelkyní v soustavě endokrynní, mi dělaj paseku.
Probíráte svý story, já klušu pro brambory, zastřelil bych se na fleku.
Je informace nepravdivá, že z hladu básník lépe zpívá.
Neber si ženu příliš ščetlou, sic život stane se ti jenom metlou.

3.      V žaludku totiž není, jen místo na trávení, láska jím prochází.
Vzdor stanoviskům vědy, tam zacelujou vředy
/: než k prozaickým koncům dorazí:/
```